

«Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, τῷ τριαδικῷ καὶ ἐνιαίῳ φωτὶ τῆς Θεότητος, τῆς ἐν Τριάδι μοναδικῶς ὑπαρχούσης καὶ διαιρουμένης ἀδιαιρέτως» (Θ. Λειτουργία Ἁγίου Ἰακώβου).

Μὲ αὐτὴ τὴν δοξολογικὴ ἰαχὴ ἢ ὁποῖα δονεῖ συθέμελα τὴν χοϊκὴ μου ὕπαρξη -Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, Προκαθήμενε ἐν ἀγάπῃ τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ σεπτῇ τῶν Ἱεραρχῶν χορεία- στέκομαι σήμερα πρὸ τῶν ἁγίων πυλῶν τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, προκειμένου νὰ ἀναλάβω τὴν σταυρικὴ διακονία τοῦ ἐπισκόπου τῆς λαχούσης μοι ἐπαρχίας. Δοξάζω τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Τριάδι ἐνός Θεοῦ γιὰ τὴν ὕψιστη τιμὴ τὴν ὁποῖα μοῦ ἐπεφύλαξε, ἂν καὶ ἐλάχιστος καὶ ἀνάξιος, καὶ ὅπως εἶναι εὐκόλο νὰ διανοηθεῖ ὁ καθένας, ἢ χαρὰ μου γιὰ τὰ σήμερα συμβαίνοντα εἶναι μεγάλη. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ διαβεβαιώσω ὅλους, μὲ πρῶτο ἐσᾶς Μακαριώτατε, ὅτι μεγαλύτερη εἶναι ἢ συνοχὴ τῆς καρδίας καὶ ἢ ἀγωνία ἢ ὁποῖα μὲ διακατέχει μπροστὰ στὴν εὐθύνη ποὺ σήμερα μὲ τὴν μορφή τοῦ ὠμοφορίου θὰ ἐναποθέσει στοὺς ἀσθενικούς μου ὤμους ἢ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἢ ἐμπιστοσύνη τῆς Ἐκκλησίας Του. Πολλοὶ πρὶν ἀπὸ ἐμένα στάθηκαν στὸ ἴδιο σημεῖο κατὰ τὸν ἐνάμιση καὶ πλέον αἰῶνα ζωῆς τοῦ περικαλλοῦς καὶ καθεδρικοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ Ναοῦ καὶ σὲ παρόμοιες περιστάσεις ἐκφώνησαν λόγους σπουδαίους ἀπὸ θεολογικῆς καὶ λογοτεχνικῆς ἐπόψεως καὶ ἀνέλυσαν τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων γιὰ τὴν σημασία τοῦ Ἐπισκόπου. Ἡ ἴδια ἢ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξάλλου, ἀναγγέλλοντας τὴν ἐκλογή καὶ χειροτονία τοῦ νέου Ἐπισκόπου στοὺς πιστοὺς τῆς χηρεύουσας ἐπαρχίας, ὑπομνηματίζει τὸν κεντρικὸ ρόλο ποὺ αὐτὸς διαδραματίζει γιὰ τὴν συγκρότηση καὶ πρόοδο τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Σὲ ἐμᾶς

σήμερα ἄς ἐπιτραπεῖ νὰ καταθέσουμε λόγο ἀγωνίας καὶ προβληματισμοῦ τὸν ὁποῖο γεννοῦν οἱ προκλήσεις τῆς σημερινῆς ἐποχῆς καὶ τὶς ὁποῖες καλεῖται νὰ ἀντιμετωπίσει ὁ ἐπίσκοπος τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰώνα.

Ἔτος σημαντικὸ καὶ σπουδαῖο τὸ ἐφετινὸ, ἀφοῦ οἱ Ἕλληνες ὅπου γῆς ἐορτάζουν τὰ διακόσια χρόνια ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ποὺ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἐθνικὴ παλιγγενεσία, καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐτοιμάζεται νὰ μὲ περικοσμήσει μὲ τὸν ἀρχιερατικὸ σάκο, συνήθεια ἡ ὁποία ἐπικράτησε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς σκλαβιάς καὶ τῆς δουλείας καὶ μὲ τὴν ὁποία σκοπὸ εἶχε ἡ μάνα τοῦ γένους Ἐκκλησία νὰ ὑπενθυμίζει στὸν σκλάβο ρωμιοῦ ὅτι δὲν ἦταν πάντα ὑποτελὴς σὲ σκληρὸ καὶ ἀλλόθρησκο δυνάστη, ἀλλὰ ὑπῆρξε κάποτε ὑπήκοος αὐτοκρατορίας μεγάλης καὶ ἐπιφανοῦς, μὲ ἐπιτεύγματα ἀξιοθαύμαστα καὶ σπουδαῖα σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ ἀνθρώπινου ἐπιστητοῦ, στὶς τέχνες, τὰ γράμματα, τὴν ἀρχιτεκτονικὴ, καὶ μὲ πολιτιστικὴ ἐπίδραση σὲ ὅλο τὸν τότε κόσμο.

Ὅμως ὡς ἐπίσκοπος δὲν θὰ ἀρκεστῶ νὰ ἐπαναπαυθῶ στὴν ὄντως βαριὰ καὶ ἔνδοξη ἱστορία, τὴν ὁποία σπουδάζω, θαυμάζω καὶ τιμῶ, οὔτε θαμπώνομαι ἀπὸ τὰ περικοσμούντα καὶ ἀπαστράπτοντα τὴν λειτουργικὴ ἀμφίεση τοῦ επισκόπου πετράδια, τὰ ὁποῖα εἶναι ψεύτικα. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα τυγχάνει ἀπαρχὴ μιᾶς ἐπίπονης σταυρικῆς πορείας μέσα στὸν σύγχρονο κόσμο, ὁ ὁποῖος βιώνει ὅλο καὶ περισσότερο ἄγχη καὶ ἀγωνίες. Ἐναν κόσμο ὁ ὁποῖος ταλαντεύεται ἀδυσώπητα ἀνάμεσα στὰ τεχνολογικὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὸν εὐαγγελισμό μιᾶς ἄπονης καὶ ἄμοχθης ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔρχεται ἀντιμέτωπος μὲ τὸ δράμα τῆς ἰσοπέδωσης τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, τὸ γκρέμισμα τῶν

διαπροσωπικῶν σχέσεων καὶ τῆς κοινωνίας τῶν προσώπων καὶ τὴν βίωση μὲ τρόπο ἀμείλικτο καὶ ὀδυνηρὸ τοῦ θανάτου τόσο σὲ βιολογικὸ ὅσο καὶ ὄντολογικὸ ἐπίπεδο. Καὶ ὁ δεῦτερος θάνατος εἶναι πιὸ σκληρὸς καὶ ἀβάστακτος.

Τὰ παραπάνω λεχθέντα περιγράφουν σὲ ἀδρὲς γραμμὲς τὸ πλαίσιο μέσα στὸ ὁποῖο ἡ διανόηση τῆς σύγχρονης Εὐρώπης μιλά γιὰ τὴν ἐποχὴ μας περιγράφοντας τὴν ὡς *μετα-χριστιανική*, ἀφοῦ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ πρακτικὴ τῶν σύγχρονων κοινωνιῶν προσανατολίζεται στὸ νὰ νοηματοδοτήσῃ τὴν ζωὴ καὶ κατὰ συνέπεια τὴν ὕπαρξη υἱοθετώντας ἥθη καὶ συμπεριφορὲς παντελῶς ξένες πρὸς τὶς εὐαγγελικὲς ἐπιταγές, οἱ ὁποῖες στὸ παρελθὸν μεταμόρφωσαν τὸν κόσμο. Ἡ περιρρέουσα ἰδεολογία τῆς ἐποχῆς μας προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει νὰ προσφέρει τίποτα στὴν ζωὴ του καὶ σὶς ἀνάγκες καὶ ἀγωνίες ποὺ αὐτὴ δημιουργεῖ, παραβλέποντας ἔτσι τὴν ἀποστολικὴν κραυγὴ, ποὺ ἀποτελεῖ συνάμα καὶ τὴν μόνη λύση στὰ ἰλιγγιώδη προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουμε ὡς ἀνθρωπότητα: «Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις» (Ἰω. στ´,68).

Ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ, λοιπόν, νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἄποψη ὅτι ὁ ρόλος τοῦ ἐπισκόπου στὴν κατὰ τὸν τόπο τῆς ἐπισκοπικῆς του εὐθύνης ἐκκλησία, ὀφείλει καὶ πρέπει νὰ εἶναι κυρίως καὶ πρωτίστως *Προφητικός*. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ὄρος εἶναι παρεξηγημένος ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καὶ ἰδίως ἀπὸ ὄσους δὲν ἔχουν ἀπολαύσει θεολογικῆς παιδείας, ἐξηγοῦμε ὅτι μὲ τὸν ὄρο αὐτὸ δὲν δίδουμε μελλοντολογικὴ-μαντικὴ χροιά, ἄπαγε τῆς βλασφημίας, ἀλλὰ παλαιοδιαθηκικὴ-θεολογικὴ, ἀφοῦ οἱ προφῆτες εἶχαν τὴν μεγάλη εὐθύνη καὶ ἀποστολὴ νὰ ἀφυπνίζουν καὶ νὰ ἐπισημαίνουν στὸν

ήγαπημένο λαὸ τοῦ Θεοῦ τὶς ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴν συναφθεῖσα συμφωνία στὸ ὄρος Σινά, ἡ τήρηση τῆς ὁποίας ἦταν ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν ἔλευση ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ Ἰσραὴλ ἐνὸς παγκόσμιου Μεσσία. Ὁ προφητικὸς λόγος, ἐπομένως, εἶναι αποκλειστικὰ καὶ μόνο λόγος ἀφύπνισης, πρόσκληση μετανοίας, ὑπενθύμισης τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὑπεσχημένων ἀγαθῶν «πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ» (Β΄ Τιμ. δ΄, 8). Ὁ προφητικὸς λόγος καλεῖ σὲ σχέση καὶ κοινωνία μὲ τὴν πηγὴ καὶ αἰτία τῆς ὑπαρξῆς μας, τὸν δημιουργὸ καὶ πλάστη μας Θεὸ Πατέρα.

Σήμερα, περισσότερο ἀπὸ ὅποτεδήποτε ἄλλοτε στὸ παρελθόν, ὁ λόγος καὶ ὁ ρόλος τοῦ ἐπισκόπου εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι προφητικὸς, ἐκφράζοντας τὴν ἀγωνία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν ἀποπροσανατολισμὸ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, πόνου γιὰ τὴν βιούμενη ὀδύσσεια προκειμένου νὰ βρεῖ τὴν ποθητὴ πατρίδα, πρόσκληση ἐπιστροφῆς στὸν πατρικὸ οἶκο τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ μεστὸς ἐλπίδας καὶ φωτός, ἀφοῦ ὁ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κηρυττόμενος Χριστὸς εἶναι «ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωινός» (Ἄποκ. κβ΄,16).

Ἡ Ἐκκλησία συνεπῶς προσφέρει τὴν ἀπάντηση στὴν ἀλλοτρίωση καὶ τὴν μοναξιά τῆς ἐποχῆς μας μὲ τὴν μαρτυρία τῆς πίστεώς της στὸν Ἕνα Θεὸ ποὺ ὑπάρχει ὡς κοινωνία ἀγάπης τριῶν προσώπων. Ὁ Θεὸς μας δὲν βιώνει ἀπλῶς τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ ΕΙΝΑΙ ἀγάπη κατὰ τὴν μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Α΄ Ἰω. δ΄, 16). Ἡ ἔκφραση αὐτῆς τῆς ἀγάπης φτάνει στὸ ἀπόγειό της μὲ τὴν σάρκωση καὶ προσφορὰ τοῦ Υἱοῦ «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας», μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ κτιστὸς κόσμος καὶ ὁ εὐρισκόμενος στὸ μεταίχμιο μεταξὺ πνεύματος καὶ ὕλης ἄνθρωπος θεώνονται κατὰ χάρη, μέσω τῆς

ζωογόνου, ἀεὶ ποτὲ ἀναβλύζουσας χάριτος τοῦ Παρακλήτου, ἡ ὁποία διὰ τῆς Ἐκκλησίας παραμένει καὶ ἐνεργεῖ στὸν κόσμον.

Ὁ λόγος τοῦ Ἐπισκόπου σήμερον θὰ πρέπει νὰ ὑπενθυμίζει τὶς ἀνωτέρω ἀλήθειες τῆς πίστεως, προκειμένου ὁ ἄνθρωπος νὰ βιώσει μέσα στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἄμεση ἀποκάλυψη τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ, πέρα ἀπὸ κάθε περιορισμὸ ποὺ ἐπιβάλλει ἡ βιολογικὴ ἢ ἡ κοινωνικὴ ἀτομικότητα (Χ. Γιανναράς, Ἐορτολογικὰ παλινωδούμενα, Ἀκρίτας, 1999, σελ. 25). Καὶ βέβαια αὐτὴ ἡ ἔξοδος καὶ συνάντηση μὲ τὸν «ἄλλο» πρέπει νὰ γίνεται ἐν ἀγάπῃ καὶ νὰ ἐπεκτείνεται σὲ ὅλη τὴν κτιστὴ καὶ ἄλογη φύση, τὴν ὁποία πρέπει νὰ σεβόμαστε καὶ νὰ διαφυλάττουμε ὡς πολῦτιμο δῶρον τοῦ Δημιουργοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπισημαίνω διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς Ἐκκλησίας μὲ στέλνει ὡς πνευματικὸ πατέρα τῆς νησιωτικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θήρας, τῆς ξακουστῆς καὶ ἐν πολλοῖς ταυτισμένης μὲ τὴν Ἑλλάδα Σαντορίνης, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων μαγευτικῶν νησιῶν μας, τῆς Ἀμοργοῦ, τῆς Ἴου καὶ τῶν λοιπῶν, τὰ ὁποία ἀποτελοῦν χαρακτηριστικὸ δεῖγμα τῆς πανσθενουργοῦ σοφίας καὶ ἀπεικάσματα τοῦ ἀρρήτου κάλλους καὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Κτίστου τῆς κτίσεως.

Ὁ προφητικὸς λόγος τοῦ Ἐπισκόπου, ἐν τέλει, πρέπει νὰ γεννᾷ τὶς κατάλληλες συνθήκες, ὥστε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ποὺ λάλησε στοὺς προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, νὰ κατακτᾷ τὶς ψυχὰς τῶν πιστῶν μας, νὰ τὶς κάνει νὰ ἀναγνωρίζουν τὸν Θεὸ πατέρα κραυγάζοντας μαζὶ μὲ τὸν ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν Παῦλο «Ἄββᾶ ὁ Πατὴρ» (Γαλ. 4,7) καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ βρίσκουν «ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν» (πρβλ. Μτθ. 11,29).

Μὲ αὐτὲς τὶς ἀπλὲς καὶ φτωχικὲς σκέψεις, προσέρχομαι νὰ κλίνω τὸν αὐχένα μὲ ὑπακοὴν στὸ κέλευσμα τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προκειμένου νὰ ἀναλάβω τὸν ἑλαφρόν, πλὴν εὐθυνοφόρο ζυγὸ τοῦ Κυρίου, παίρνοντας κουράγιο ἀλλὰ καὶ σηματοδοτώντας τὴν ἀποστολή μου ἀπὸ τὴν προτροπὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου στὸν ὁμώνυμό μου Ἅγιο καὶ προστάτη Ἀμφιλόχιο, ὅταν ὁ δεύτερος ἀναλάμβανε τὴν ἐπισκοπὴ τοῦ Ἰκονίου: «Ἀνδρίζου τοίνυν καὶ ἴσχυε καὶ προπορεύου τοῦ λαοῦ ὃν ἐπίστευσε τῇ δεξιᾷ σου ὁ Ὑψιστος... Καὶ γὰρ ἀπέστειλέ σε ὁ Χριστὸς οὐχ ἑτέροις κατακολουθεῖν, ἀλλ' αὐτὸν καθηγείσθαι τῶν σωζομένων...» (Ἐπιστολὴ 161. Ἀμφιλοχίῳ χειροτονηθέντι ἐπισκόπῳ Ἰκονίου, ΕΠΕ 1, 120-122, ΡG 32, 629B-631A).

Αὐτὴ τὴν ἐπίσημη καὶ σπουδαία ἡμέρα γιὰ τὴν ἐλαχιστότητά μου, ἐπιτρέψατέ μου, Μακαριώτατε, νὰ μὴν ἀποτελέσω ἐξαίρεση στὰ κρατοῦντα καὶ εἰωθότα καὶ νὰ ἐκφράσω εἰλικρινεῖς εὐχαριστίες στὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ποὺ ἔπαιξαν καθοριστικὸ ρόλο στὴν ζωὴ μου. Ἐν πρώτοις θὰ ἤθελα νὰ μνημονεύσω εὐγνωμόνως τοὺς μακαριστοὺς ἀρχιερεῖς Γρεβενῶν κυρὸ Σέργιο καὶ Κερνίτσης κυρὸ Λεόντιο ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ὁποίων ἔλαβα τοὺς δύο πρώτους βαθμοὺς τῆς ἱεροσύνης. Ὡσαύτως τοὺς ἀοιδίμους προκατόχους σας Σεραφεῖμ καὶ Χριστόδουλο, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ μὲν πρῶτος μὲ εἰσήγαγε στοὺς κόλπους τῆς ἱερατικῆς οἰκογενείας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, μὲ κατέστησε συνεργὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου στὴν κεντρικὴ μάλιστα διοίκηση, ἐνῶ ὁ δεύτερος μὲ διατήρησε καὶ μοῦ ἀνέθεσε οὐσιαστικότερες ἀρμοδιότητες στὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Εὐχαριστίες ὀφείλω πρὸς ὅλους τοὺς διατελέσαντες ἀρχιγραμματεῖς καὶ γραμματεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλοι σήμερα

περικοσμοῦν μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς ἐπίσκοποι καὶ ἄλλοι συνεχίζουν εὐόρκως τὴν ἐπίπονη διακονία τους, γιὰ τὴν ἄριστη συνεργασία κατὰ τὰ εἴκοσι ἑπτὰ συναπτὰ ἔτη τῆς διακονίας μας.

Μὲ βαθιὰ συγκίνηση καὶ πολλὴ ἀγάπη εὐχαριστῶ τοὺς συνεφημερίους μου στὴν εὐλογημένη ἐνορία τῆς διακονίας μου, τὸν Ἅγιο Γεώργιο Κυνοσάργους, π. Εὐάγγελο Ζῶρζο καὶ π. Παναγιώτη Μισύρη καὶ ὅλους τοὺς συνεργάτες στὸ ποικίλο ἐνοριακὸ ἔργο.

Εὐχαριστίες ἐκφράζω στὸ Θεὸ γιὰ τὴν εὐλογία νὰ μεγαλώσω σὲ ἀγαπημένη καὶ χριστιανικὴ οἰκογένεια ἢ ὁποῖα μοῦ προσέφερε τὰ πάντα καὶ κατὰ Θεὸν καὶ κατ' ἄνθρωπον. Εὐγνωμονῶ τὸν πατέρα μου Ἀνδρέα, τοὺς ἀδελφούς μου Ἰωάννη καὶ Χρῆστο, τὴν ἐκλεκτὴ νύφη μου Μαρία Γεωργία, οἱ ὅποιοι παρευρίσκονται στὴ χαρά μου, ἀλλὰ κυρίως τὴν μακαριστὴ μητέρα μου Μαρία, τῆς ὁποίας τὴν ψυχὴ εἶμαι σίγουρος ὅτι ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ θὰ ἔχουν ὀδηγήσει σήμερα ἀνάμεσά μας, προκειμένου νὰ δεῖ καὶ νὰ εὐφρανθεῖ μὲ αὐτὴ τὴ μεγάλη στιγμὴ τοῦ παιδιοῦ της.

Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ διότι στὴν νέα μου διακονία μοῦ ἐπεφύλαξε μιὰ ἀκόμη μεγάλη εὐλογία, τὸν ἄμεσο προκάτοχο μου. Πορεύομαι πρὸς τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Θήρας, τὴν ὁποία διαποίμανε μέχρι πρότινος ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἐπιφάνιος, ἐπίσκοπος ἀσκητικὸς καὶ ἀπλοῦς τοῖς τρόποις, ὁ ὁποῖος ἀπολαμβάνει τῆς ἀμέριστης ἀποδοχῆς καὶ ἀγάπης τῶν συντοπιτῶν του. Αὐτὴν τὴν ἀγάπη καὶ τὴν τιμὴ αἰσθάνομαι ἀβίαστα ὅτι τοῦ ὀφείλω, καὶ τὸν διαβεβαιώνω ὅτι θὰ τοῦ τὴν προσφέρω ὡς υἱὸς πρὸς πατέρα. Πηγαίνω πρὸς αὐτὸν γιὰ νὰ ὠφεληθῶ καὶ νὰ

άντλήσω νάματα από την έμπειρία και τις άρετές του. Τόν παρακαλώ νά με στηρίζει με τις προσευχές του.

Τέλος εύχαριστώ άπαξάπαντας τούς άγιους Άρχιερείς, και αυτούς που με έτίμησαν με την τιμία ψήφο τους, αλλά και αυτούς που συλλειτουργούν κατά τó μυστήριο τής Εύχαριστίας και τής χειροτονίας μου.

Όλως ιδιαιτέρως δέ, εύχαριστώ και εύγνωμονώ έσας, Μακαριώτατε, για την άγάπη και την έμπιστοσύνη σας προς τó πρόσωπό μου. Η ιστορία θα άποτιμήσει τó έργο σας, τó όποιο δέν είναι τυχαίο και άπλώνεται όχι μόνο στον τομέα τής φιλανθρωπίας, για τόν όποιο έχετε ιδιαίτερη εύαισθησία και άγωνία, αλλά κυρίως διότι τó μειλίχιο του χαρακτήρος σας και ή μεγάλη σας έμπειρία για τά έκκλησιαστικά πράγματα, σας άνέδειξε σοφό κυβερνήτη τής νοητής νηός τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Σε καιρούς δυσχερείς, όπου έρχόμαστε άντιμέτωποι με κρίσεις που δέν μπορούσαμε καν νά φανταστούμε, όπως έπί παραδείγματι αύτή που βιώνουμε έξ'αίτίας του κορωναϊού, ή ποιμαντική σας σοφία, τó έκκλησιαστικό σας βίωμα και ή φιλόπρωτη διάθεσή σας, έγιναν όδηγοί για την λήψη έπώδυνων πλην σωστικών άποφάσεων, πάντα ύπό την προϋπόθεση τής συνοδικής τους άποδοχής-γεγονός για σας άδιαπραγμάτευτο-προκειμένου ή Άγία μας Έκκλησία νά πρωτοστατήσει έργω και λόγω για την σωτηρία των πιστών μελών της. Σας εύχαριστώ, διότι με προκρίνατε άνάμεσα σε πολλούς και αξίους άδελφούς, προκειμένου νά διαποιμάνω μητρόπολη ιστορική και πάγκαλη, με λαό φιλόπρωτο και εύσεβη, φιλόξενο και καλόκαρδο. Η άγωνία και ή προσευχή μου είναι νά φανώ άντάξιος τής έμπιστοσύνης σας και νά συνεργώ στους όραματισμούς σας για την κατά Θεόν προκοπή τής Άγιωτάτης μας Έκκλησίας.

Καὶ νῦν, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, τιμία τῶν
ἱεραρχῶν χορεία, μπροστὰ στὴν μεγαλειώδη καὶ ἀποκαλυπτικὴ
στιγμὴ ποὺ ὁ Θεὸς τῆς Δόξης καὶ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας ἐτοιμάζει
γιὰ τὴν ἀναξιότητά μου, παίρνω θάρρος ἀπὸ τὴν δευροτικὴ φωνὴ
ποὺ ἄκουσε ὁ προφήτης Ἰεζεκιὴλ κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς κλήσεώς του:
«Υἱὲ ἀνθρώπου, στήθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου, καὶ λαλήσω πρὸς σέ.
Καὶ ἦλθεν ἐπ’ ἐμὲ πνεῦμα καὶ ἀνέλαβέ με καὶ ἐξῆρέ με καὶ ἔστησέ
με ἐπὶ τοὺς πόδας μου καὶ ἤκουον αὐτοῦ λαλοῦντος πρὸς με, καὶ
εἶπε πρὸς με· υἱὲ ἀνθρώπου ἐξαποστέλλω ἐγὼ σε...» (Ἰεζεκ. Β, 1-
3). Ὁ Κύριος μὲ ἐγείρει, μοῦ δίνει δύναμη νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου
καὶ πορεύομαι πρὸς τὴν εὐλογημένη λαχοῦσα μοι ἐπαρχία,
προκειμένου νὰ ἀναγγείλω τὸ ὄνομά Του καὶ ὡς ἄλλος προφήτης
Ἀββακούμ ὁμολογῶ: «Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ Κυρίῳ ἀγαλλιάσομαι,
χαρήσομαι ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτήρι μου. Κύριος ὁ Θεὸς δύνάμις μου
καὶ τάξει τοὺς πόδας μου εἰς συντέλειαν· ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἐπιβιβᾶ με
τοῦ νικῆσαί με ἐν τῇ ὁδῇ αὐτοῦ» (Ἀββακ. Γ, 18-19).

